

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van **Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink**

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's Gravenhage; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Ds B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Ds A. Ringnald, Soerabaja; Ds J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dolkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Jaarwisseling. — Uit de Schrift: Ps. 33:18. — Kerkelijk Leven. — Geestelijke Adviezen. — Literatuur en Kunst. — Musiekale Kroniek. — Uit de Historie. — Pop. Wet. Schetsen: Het Christendom en het Oude Testament XIII. — Opvoeding en Onderwijs. — Zending en Evangelisatie. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

JAARWISSELING.

Daar ligt in ons leven de neiging tot het doen komen van een tragische spanning in de levensverhoudingen.

Hoe meer we liefhebben, hoe meer we op weg zijn om de breuke te brengen.

Hoe meer we van iemand verwachten, hoe eerder we geneigd zijn om door de veelheid onzer verwachtingen hem te dooden.

Hoe meer dus de liefdesbinding en de band van hoop en blijde verwachting sterk wordt, hoe eerder en hoe meer het gevaar er is, dat de liefde teleursteld wordt, en dat verwachting en hoop ijdel blijken.

Het beladen van het voorwerp der liefde met telkens nieuwe plichten is een typisch menselijke eigenaardigheid.

Zoo doet een volksdeel gemakkelijk met zijn leiders, zoo doen onze christenen gemakkelijk met die hen voorgaan.

Omdat zij hen liefhebben, verwachten zij veel van hen, omdat zij hen vertrouwen, leggen zij telkens nieuwe lasten op hun schouders.

Maar terwijl het voorwerp van hun liefde, de persoon, die zij vertrouwen, beladen wordt hoe langer hoe zwaarder, nadert ook het uur, waarop de persoon van hun vertrouwen moet teleurstellen.

Is hij sterk genoeg, dan weet hij „neen” te zeggen.

Dan weigert hij langer zich te laten beladen met lasten te zwaar om te dragen voor hem. Maar op het oogenblik waarop hij „neen” zegt, dreigt ook het gevaar van de teleurstelling, dreigt het gevaar van de verwijdering ook.

Of wel, hij zegt niet „neen”, maar werkt door tot hij bezwijkt, en dan is er de teleurstelling toch ook, want men had zooveel van hem verwacht, en zelf, hij blijkt eindig in zijn vermogen.

En zoo doen we met hen, die voor de toekomst veel beloven. We bouwen luchtkasteelen en we zeggen tot elkaar wat we alzo van deze, nog ternauwernood opengebloede, knoppen, verwachten aan vrucht. Maar we vergeten, dat de begaafden van ons geslacht op die manier schier nimmer verrassingen, en schier nimmer voor het volksdeel, dat vol hoop tot hen opziet, meer kunnen geven, dan de strak gespannen verwachting veronderstelt.

Maar kinderspel is de tragedie, die over menschen komt vergeleken bij het schrikkelijke, dat op die manier juist op Oudjaar ons aangrijpt, want met Oudjaar breekt het tragische, dat zich ten opzichte van de enkelen met mate ontwikkelt, ten volle door.

We hebben het heengegane jaar liefgekroon. Zouden we ook anders kunnen? Immers, we zijn met elken vezel met den tijd van dat jaar verweven, en we zouden dien tijd willen vasthouden. O, zeker niet alleen dan wanneer we vreugde hebben gehad in dat jaar, ook dan, wanneer smart ons deel werd. We zouden het jaar terug willen trekken om de herinneringen vast te houden aan wat we aan liefs moesten missen. Want och, het is zoo onnatuurlijk om het te zeggen: „Ik wensch geen stap terug te treden op d'afgelegde levensbaan”.

Maar op die wijze beladen we het afgeloopen jaar zoo heel zwaar. We belasten het met vruchten van vreugde en smart, van blijde verrassingen en diepe teleurstellingen, en dat jaar dat ons lief is, zien

we zoo begraven onder dat wat van ons is, en als we dan alles wat in dit jaar door ons werd doorleefd punt voor punt langs ons oog laten glijden, dan is het einde, dat dat jaar teleurstelde; zooals datgene waaraan we in liefde al onze zorgen opdragen, tenslotte onder onze zorgen bezwijkt, zoo zinkt ook het afgeloopen jaar weg, en dan was het niet wat we ervan verwachtten, en dan was het toch niet dat, wat we meenden met recht te kunnen hopen.

En nu beginnen we het nieuwe jaar weer. Daar wordt een nieuw jaar geboren en we zien vol verwachting tot het nieuwe jaar op als ware het een geniaal kind, dat ons veel, veel brengen zal, en we beschouwen het dankbaar en blij, het nieuwe jaar komt, en dat zooveel zal doen.

Maar daarmee ligt in de Nieuwjaarsverwachting telkens weer die bange teleurstelling besloten: dat het nieuwe jaar nooit ons brengen kan wat we ervan hopen, zoodat als we het jaar beginnen vol verwachtingen, juist in de verwachting de voorwaarde voor de bange teleurstelling ligt.

Begint het dan niet met verwachting...

Maar als ge het niet met verwachting begint, dan begint ge het juist niet, dan kunt ge en dan durft ge het niet te beginnen.

Dat is de tragiek van het leven, als we de spanning van het verwachten niet kennen, dan durven we niet beginnen, en als we durven beginnen, omdat de verwachting sterk is, dan weten we dat we beginnen om teleurgesteld te worden.

Zoo kan het oude jaar zijn eigen lasten niet dragen en het nieuwe jaar zal de verwachtingen, die we hebben, ook niet toedragen kunnen.

Neen, dat alles zal niet kunnen.

Want het nieuwe jaar dat is de tijd, en het oude jaar dat is de tijd, en achter al onze wenschen voor het nieuwe jaar, staat de hang naar Gods eeuwigheid, en achter alle tasten naar de voldoening over het oude jaar, staat de zucht naar het contact met de eeuwigheid Gods. En daarom verwondert het ons niet, dat jaarwisseling vieren als we het doen als kind van den tijd, zoo bitter teleurstellend werkt. Jaarwisseling vieren kan alleen dan, wanneer we het doen zoekend en vindend de aanraking met de eeuwigheid zelve, want dan alleen worden we opgeheven boven het bange glijden van den tijd.

Dan alleen zien we vastigheid, indien bij het overglijden van het ééne jaar in het andere, onze God naast ons staat, neen meer, wanneer in die ure van overgang onze God ons draagt.

Maar als we met onzen God jaarwisseling doormaken, dan staan we ook in Zijn licht, en dan begrijpen we ook, dat de lasten, die we op het jaar willen leggen, onze lasten zijn, dat de teleurstellingen, die we in het afgeloopen jaar als teleurstellingen van dat jaar zien, onze schulden zijn. En dan nemen we die schulden weer op, en we zouden bezwijken, indien onze God ons met onze lasten en zorgen niet zelve droeg, en indien onze schulden niet gedragen waren aan het kruis van Golgotha.

En als we vooruit zien naar het jaar dat komt, dan begrijpen we dat de verwachting niet gericht mag worden, niet gericht kan worden op dat jaar, maar dat we alleen dan verwachten mogen, indien we door het gewicht onzer verwachtingen dichter gedrukt worden tegen Hem aan, die ons draagt op zijn schouders.

Dan kunnen we jaarwisseling beleven; dan gaan we met God en dan is, wat er ook gebeurt, het nieuwe jaar goed.

J. W.

UIT DE SCHRIFT

Wakende zorg.

Zie, des Heeren oog is over degenen, die Hem vrezen. Psalm 33:18.

Des Heeren oog is over degenen, die Hem vrezen — dat is natuurlijk niet een uitspraak over de alwetendheid Gods. Dat mag niet zoo worden uitgelegd: de Heere ziet degenen, die Hem vrezen.

Want dan zouden deze woorden niets zeggen van een bijzonder voorrecht van Gods vromen. Het geldt immers evenzeer van die Hem niet vrezen; en zelfs van de verlorenen in het verderf, en van Satans Engelen mee.

Neen, geheel iets anders is het, dat hier wordt bedoeld.

Men kan op tweeërlei manier iets zien en naar iets zien. Zoo, dat alleen het oog ziet, en het voorwerp, dat gezien wordt, geen andere belangstelling inboezemt, dan die elk denkend mensch heeft voor al wat rondom hem gebeurt en waar te nemen is. Maar ook met buitengewone interesse. Dat hangt er van af, of men tot dat voorwerp al dan niet in bijzondere relatie staat.

Zoo ziet een moeder, die aan haar venster zit, alles passeeren op de straat. Maar niets ziet ze zoo, als dien kleinen jongen, die voor het venster speelt — want die is immers haar kind. Haar oog is over dat kleine kind. Wakend, beschutend, spiedend, of ook haar hulp noodig is. Ze werkt al maar door. Maar als het noodig is, zal ze alles laten staan en de straat opvliegen, om haar moederarmen beschutend om den knaap te slaan en hem naar huis te dragen, misschien legen zijn pruttelen in — als het tijd is.

Zoo is des Heeren oog. Zeker, Hij schouwt uit den hemel en ziet alle menschenkinderen. En in het algemeen zorgt Hij ook voor hen. Maar onder die alle is er geen, die Hij zoo gadeslaat als die Hem vrezen, want dat zijn Zijn kinderen, gekocht door het bloed van Zijn Zoon.

Ze arbeiden; ze zwoegen; ze trekken langs den levensweg — en uit Gods venster is des Heeren Vaderoog over hen: wakend, zorgend; schutend. Gereed om te helpen. En als het tijd is op Gods klok, dan gaat de deur open en draagt Hij hen naar huis. Zoo is het privilege van de kinderen Gods.

Het oud geworden jaar is bijna voorbij gegaan. We maken ons op om in den laatsten avond te overdenken, wat ons in dit jaar wedervoer.

Veel en velerlei. In het leven van ons volk. In de staatkundige en maatschappelijke moeilijkheden. In kerkelijk en huiselijk leven. Storm en onweer. Moeite en zorg. Strijd en vrees. Donker en licht. Voor- en tegenspoed.

Daar waren stemmen Gods in dit alles. Stemmen, die van zegen gewaagden, van dragende lankmoedigheid; van naderend oordeel; van groote barmhartigheid.

En voor die den Heere vreesden, was het nog anders. Aan hen werd dat woord vervuld van den Psalm: des Heeren oog was over hen; dat zorgende, wakende, beschutende Vaderoog. De spiegel van dat Vaderhart.

Verschillend, ja. Aan het eind van 1930 zijn er ook de rampen te beweenen; moeiten te herdenken; dooden te betreuren. Eindeloos zijn ze in getal.

Maar toch werd dit woord vervuld aan allen, die den Heere vrezen. Terwijl ze werkten, genoten, zwoegen, leden, streden, stierven — was daar aan het venster van Gods paleis een Vaderoog, dat hen bewaakte. Om te helpen in den nood. Om te sterken in den strijd. Om te steunen bij het wonden van het schrijnende leed. Was het niet zoo?

Als 1930 is voorbijgegaan, mogen die den Heere vrezen het oog heffen naar Zijn paleis en zeggen: Meer dan een vader zorgde Gij.